

Tovarăşului profesor Radu Florescu — iniţiator şi fervent susţinător al formulei actuale a evidenţei patrimoniului cultural naţional — ţin să-i mulţumesc, de asemenea, întocmai cum ţin să aduc înzecit mulţumiri tuturor celor care au înlesnit organizarea acestei inedite şi profitabile consfătuiri.

ION ARHIP

**Director al Complexului
muzeistic — Iaşi**

Fără îndoială cele spuse şi afirmate la această consfătuire sînt deosebit de importante şi edificatoare. Efortul depus în direcţia modernizării şi perfecţionării evidenţei patrimoniului cultural naţional este real şi lăudabil. Totuşi, am încredinţarea că se poate face încă mai mult, încă mai bine. Mai mult şi mai bine, mai cu seamă la nivelul acţiunii de bază a evidenţei şi anume la nivelul depistării de bunuri culturale şi evaluării lor. Este bine să profităm de prevederile Legii nr. 63/1974 a Ocrotirii patrimoniului cultural naţional, în a creşte tezaurul de nepreţuită valoare al patriei noastre cu noi şi noi repere, să achiziţionăm, să luăm în custodie îmbogăţind patrimoniul muzeelor şi al bibliotecilor. Toate aceste acţiuni impun însă o strategie şi, dacă vrei, o psihologie. Sîntem datori, — nu numai cei din oficiile judeţene pentru patrimoniul cultural — să facem apel la conştiinţa oamenilor, a cetătenilor. O simplă tipărire de afişe sau de pliante nu rezolvă problema. Oficiul judeţean pentru patrimoniul cultural naţional singur, fără conlucrarea cu cetătenii conştiinţi ai comunelor, satelor şi oraşelor, nu-şi poate duce la îndeplinire sarcinile. Patrimoniul cultural de pe raza unui judeţ se impune cunoscut, păstrat, cercetat şi luat în evidenţă spre profitul tuturor. Analizăm ştiinţific, realizăm evidenţe perfecţionate, dar avem nevoie şi de cataloage şi repertorii care, în chip de material comparativ, să devină argumente în evaluare şi educarea cetătenilor în spiritul respectului şi ocrotirii patrimoniului cultural naţional. Rămîn încă multe de făcut pe linia conştientizării maselor largi de oameni ai muncii şi de aceea considerăm că oficiul judeţean pentru patrimoniul cultural naţional are datorii şi pe linie educaţional-instructivă. Cele audiate aici ne sînt de mare folos mai cu seamă dacă soluţiile propuse vor fi aplicate într-o profundă cunoaştere de cauză.

IRINA OBERLÄNDER- TÄRNOVEANU

**Muzeul Deltei Dunării — Tulcea
Oficiul pentru patrimoniul
cultural naţional**

Acumularea unui volum tot mai mare de informaţii privind patrimoniul cultural naţional i-a silit chiar şi pe cei mai „tradiţionalişti“ dintre noi să-şi pună cu acuitate problema găsirii unor sisteme eficiente

de înmagazinare a datelor. Nu ne mai descurcăm în colecțiile muzeale cu arhaicul registru de inventar ce trebuie răsfoit filă cu filă, de la un capăt la altul, pentru a găsi informația dorită (desigur, cînd nu ești silit să-l iei la rînd și de două-trei ori, pentru că îți fug ochii printre rîndurile scrise mărunt și îndesat, pline de ștersături și modificări !). Nu ne mai descurcăm nici cu fișierele organizate arborescent, pe cel mult două-trei criterii. Fișa analitică de evidență conține peste 30 de rubrici diferite, iar informațiile pot fi interesante în egală măsură. Regăsirea lor înseamnă în acest caz parcurgerea secvențială a cîteva mii și în curînd a zeci și sute de mii de fișe. În aceste condiții, desigur, nu ne mai putem descurca.

În discuțiile noastre am impresia că s-a insistat prea mult asupra înmagazinării documentelor și informațiilor, pierzîndu-se din vedere faptul că nu aceasta este, în ultimă instanță, problema cea mai acută și nici cea mai greu de soluționat. Adevărata problemă, mi se pare mie, constă în *regăsirea* informațiilor din fișele de evidență. Avem nevoie de o regăsire rapidă și pe cît posibil, a *tuturor* informațiilor depuse în fișe. Acest deziderat este impus de înseși condițiile creșterii continue a numărului de fișe științifice, mai exact a numărului de bunuri culturale din patrimoniul nostru ca rezultat al acțiunii de identificare și înregistrare, a cercetărilor de teren, săpăturilor arheologice etc. Dacă registrul poate fi încă un instrument comod de înregistrare, puțini mai pot astăzi susține că el este la fel de eficient în regăsirea unor informații în miile de date, cuminte înscrise unul după altul, în actualizarea datelor : ieșiri, intrări, schimbarea numerelor de inventar etc.

Mi se pare imperios necesar să trecem, încă de pe acum, la perfecționarea sistemului de evidență al patrimoniului cultural național asociîndu-i un sistem unitar și modern de înmagazinare și regăsire a datelor și informațiilor, sistem care trebuie să facă față atît necesităților imediate, cît și celor de perspectivă. În această privință, din cîte știu, s-a făcut un pas important prin contractul încheiat între Consiliul Culturii și Educației Socialiste și Institutul Central pentru Conducere și Informatică din București privind proiectarea unui sistem de evidență automată a patrimoniului cultural național.

Îmi permit să atrag atenția asupra unor implicații legate de acest proiect, care pot fi considerate chiar propuneri. Mă gîndesc la pregătirea oamenilor. Nu atît la specializarea unui număr oarecare de cadre-analiști și programatori, întrucît aceasta în mod evident, va fi mai ușor de realizat. Mă refer la pregătirea teoretică și psihologică, dacă vreți, a muzeografilor și celorlalți specialiști din muzee și oficii județene pentru a înțelege acest proiect, a ști cum să-l utilizeze ca beneficiari, cunoscînd posibilitățile ce le sînt oferite.

În cadrul cursurilor de perfecționare și reciclare s-ar putea organiza eventual cursuri de informatică, nu numai pentru specialiștii oficiilor pentru patrimoniul cultural național, ci în egală măsură pentru toți muzeografilor.